

Sygn. akt IV U 141/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 stycznia 2016 roku nr (...)

w sprawie E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę socjalną

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 141/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 maja 2016 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 22.01.2016 r. odmówił E. M. prawa do renty socjalnej od dnia 01.01.2016 r. oraz prawa do renty rodzinnej od dnia 01.01.2016 r. z uwagi na brak całkowitej niezdolności do pracy, co wynika z orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 18.01.2016 r.

E. M. w odwołaniu od tej decyzji domagała się przyznania jej renty socjalnej oraz prawa do renty rodzinnej, prosząc o ponowne rozpoznanie sprawy, ponieważ zaskarżona decyzja jest krzywdząca. Na rozprawie w dniu 31.05.2016 r. odwołująca sprecyzowała żądanie wskazując, że domaga się przyznania prawa do renty socjalnej (k.20 as).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na brak przesłanek do przyznania renty socjalnej, podtrzymując tym samym argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. M. urodzona w dniu (...), z wykształcenia technik organizacji usług hotelarskich, pracowała w wyuczonym zawodzie ok. 6 miesięcy. W okresie od 01.07.2009 r. do 31.12.2015 r. pobierała rentę socjalną i w okresie od 05.10.1999 r. do 31.12.2015 r. pobierała rentę rodzinną. W dniu 27.11.2015 r. odwołująca wystąpiła z wnioskiem o rentę socjalną.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u E. M. całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszy Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) w zw. z art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268) i daty powstania niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu psychiatrii.

Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej oraz po wykonaniu osobistego badania specjalistycznego biegły psychiatra stwierdził, że E. M. choruje na:

- schizofrenię paranoidalną stan niepełnej remisji.

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującej schorzenie oraz stopień jego nasilenia biegły uznał, że E. M. nie jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 01.01.2016 r. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, u odwołującej stwierdza się zaburzeń z kręgu schizofrenicznego. Początek choroby miał charakter ostry i z tego powodu zachodziła konieczność hospitalizacji psychiatrycznej. Po ostatnim pobycie w szpitalu psychiatrycznym zauważalna jest stopniowa poprawa stanu psychicznego. Stwierdzone zmiany w stanie psychicznym odwołującej uzasadniają uznanie jej za częściowo niezdolną do pracy od dnia 01.01.2016 r.

/ dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 9-13 as/.

Sąd w całości podzielił stanowisko biegłego lekarza sądowego o specjalności psychiatria. W szczególności Sąd uznał przedłożoną opinię za miarodajną dla ustalenia stanu zdrowia odwołującej w zakresie jej zdolności do wykonywania pracy. Opiniujący w sposób wyczerpujący i szczegółowy wyjaśnił podstawy i przyczyny, dla których nie uznał odwołującej za całkowicie niezdolną do pracy. Opinia biegłego w ocenie Sądu spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy nie wypowiedział się w sprawie opinii.

Odwołująca kwestionowała opinię biegłego psychiatry, nie zgłaszała jednak żadnych merytorycznych zarzutów natomiast zgłosiła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry bądź psychologa. Sąd uznał, że brak podstaw do podważenia wniosków opinii biegłego psychiatry, ponieważ opinia jest spójna, logiczna i pozwala ustalić dlaczego biegły uznał, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 01.01.2016 r. W przekonaniu Sądu zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującą nie znajdują potwierdzenia w świetle analizy przedmiotowej opinii. W opiniowaniu sądowo-lekarskim istotne znaczenie ma bowiem stopień naruszenia funkcji organizmu spowodowany stanem lub procesem chorobowym w odniesieniu do zdolności bądź niezdolności do pracy. Natomiast mnogość rozpoznanych schorzeń, stałe leczenie – nie przekładają się automatycznie na stopień zdolności do pracy. Subiektywne odczucia odwołującego muszą być oceniane w toku badania klinicznego i obiektywnie zweryfikowane. Obiektywna weryfikacja nie zawsze jednak spełnia oczekiwania stron zwłaszcza w postępowaniu w sprawach rentowych - co jednakże nie przesądza automatycznie, że opinia wydana jest z naruszeniem obiektywizmu i bezstronności. Zdaniem Sądu, w orzecznictwie wskazuje się słusznie, że nie uzasadnia potrzeby powołania innego biegłego jedynie ta okoliczność, że opinia powołanego już biegłego jest dla strony – w jej odczuciu niekorzystna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 22.07.1997 r., I CKN 174/97, nie publ.). Z tych względów Sąd uznał wniosek o powołanie innego biegłego psychiatry lub psychologa za bezzasadny.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną pomiędzy stronami było ustalenie, czy odwołująca spełnia w chwili orzekania przesłanki do pobierania renty socjalnej.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. Nr 135, poz. 1268), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- przed ukończeniem 18 roku życia,
- w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczona ze względu na stan zdrowia jest niezdolna do pracy całkowicie, czy też nie, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS.

W toku postępowania sądowego ubezpieczona została poddana badaniu przez biegłego lekarza psychiatrę. W świetle przekonującej opinii odwołująca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od dnia 01.01.2016 r. z przyczyn psychiatrycznych. E. M. choruje na schizofrenię paranoidalną stan niepełnej remisji i obecnie jest z tego powodu częściowo niezdolna do pracy, a nie całkowicie niezdolna do pracy. Nastąpiła poprawa stanu zdrowia. U odwołującej stwierdza się zaburzenia z kręgu schizofrenicznego. Początek choroby miał u niej charakter ostry i z tego powodu zachodziła konieczność hospitalizacji psychiatrycznej. Po ostatnim pobycie w szpitalu psychiatrycznym zauważalna jest stopniowa poprawa stanu psychicznego. Stwierdzone zmiany w stanie psychicznym odwołującej uzasadniają uznanie jej za częściowo niezdolną do pracy od dnia 01.01.2016 r.

Pozostałych warunków z art. 4 ust. 1 powołanej ustawy organ rentowy nie kwestionował.

Zatem zaskarżona decyzja organu rentowego jest słuszna.

Sąd wobec tych okoliczności na zasadzie art. 477¹⁴§1 kpc, orzekł, jak w sentencji wyroku.